

Istentisztelet 2024. április 14-én

A bűn nem magánügy

Énekek: 6,1-3 102,1 223 215,3 345

Ákán bűne (Józsúé 7,1.10-26)

1 De Izráel fiai hűtlenül bántak a kiirtásra rendelt dolgokkal, mert a Júda törzséből való Ákán, Karmí fia, Zabdí unokája, Zerah dédunokája elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt az Úr haragja Izráel fiai ellen... 10 Az Úr azt felelte Józsúénak: Kelj föl! Miért fekszel ott, arccal a földre borulva? 11 Vétkezett Izráel, megszegték szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvették a kiirtásra szánt dolgokból, ellopták, és titokban a holmijuk közé tették. 12 Azért nem tudtak megállni Izráel fiai ellenségeikkel szemben, és azért futamodtak meg ellenségeik elől, mert utolérte őket az átok. Nem leszek többé veletek, ha nem pusztítjátok ki magatok közül a kiirtani valót! 13 Kelj föl, szenteld meg a népet, és ezt mondd: Szenteljétek meg magatokat holnapra! Mert így szól az Úr, Izráel Istene: Kiirtani való van közötted, Izráel! Nem tudtok megállni ellenségeitek előtt, amíg el nem távolítjátok magatok közül a kiirtani valót. 14 Jöjjetek ide reggel törzsenként. Abból a törzsből, amelyet sorsvetés útján megjelöl az Úr, jöjjenek ide a nemzetségek. Abból a nemzetségből, amelyet megjelöl az Úr, jöjjenek ide a családok. Abból a családból, amelyet megjelöl az Úr, jöjjenek ide a férfiak. 15 Akit azután kiirtandónak jelöl ki, azt meg kell égetni mindenével együtt, mert megszegte az Úr szövetségét, és gyalázatos dolgot követett el Izráelben. 16 Józsúé korán reggel fölkelt, felsorakoztatta Izráel törzseit, és a sorsvetés Júda törzsét jelölte meg. 17 Azután felsorakoztatta Júda nemzetségeit, és a sorsvetés Zerah nemzetségét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Zerah nemzetségéből a családfőket, és a sorsvetés Zabdí jelölte meg. 18 Amikor az ő családjának a férfiai sorakoztatta fel, a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt, Karmí fiát, Zabdí unokáját, Zerah dédunokáját jelölte meg. 19 Ekkor azt mondta Ákának Józsúé: Fiam, adj dicsőséget az Úrnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy mit tettél, ne titkolj el semmit előlem! 20 Ákán így válaszolt Józsúénak: Valóban én voltam az, aki vétkezett az Úr, Izráel Istene ellen, mert a következőt tettem: 21 megláttam a zsákmány között egy szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat. Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az ezüst is alattuk van. 22 Ekkor Józsúé követeket küldött, akik elfutottak a sátorba. És csakugyan el volt ásva mindez a sátrában, és az ezüst is alatta volt. 23 Előhozták a sátorból, odavitték Józsúéhoz és Izráel fiaihoz, és odatették az Úr színe elé. 24 Józsúé pedig fogta Ákánt, Zerah fiát, az ezüstöt, a köntöst, az aranyrudat, fiait és leányait, marháit, szamarait és juhait, sátrát és mindenét. Vele volt egész Izráel, és elvitték őket az Ákór-völgybe. 25 Ott ezt mondta Józsúé: Szerencsétlenséget hoztál ránk! Fordítsa az Úr ezt a szerencsétlenséget most rád! És megkövezte őket egész Izráel, majd elégették őket. Így kövezték meg őket. 26 Azután nagy kőhalmot raktak föléje, amely a mai napig megvan. Ekkor megszűnt az Úr izzó haragja. Ezért nevezik azt a helyet Ákór-völgynek mind a mai napig.

„Nem tudtok megállni ellenségeitek előtt, amíg el nem távolítjátok magatok közül a kiirtani valót” (Józs 7,13)

Kedves Testvéreim!

Izráel népe Józsué vezetésével harc nélkül elfoglalja Jerikót, az ígélet földjének a kapuját. Isten hatalmának rendkívüli módon való megtapasztalása után váratlan csapás éri őket: egy jelentéktelennek tűnő várost akarnak elfoglalni, de súlyos vereséget szenvednek Ajnál. A vereség hírére Józsué *„megszaggatta ruháját, arccal a földre borult az Úr ládája előtt, és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port hintettek. Akkor ezt mondta Józsué: Jaj, Uram, Uram! Miért is hoztad át ezt a népet a Jordánon, ha most az emóriak kezébe adsz bennünket, hogy elpusztítsanak? Bárcsak úgy határoztunk volna, hogy a Jordánon túl maradunk! Ó, Uram! Mit mondjak most, hogy Izráel máris megfutamodott ellenségei elől? Ha meghallják ezt a kánaániak és az ország többi lakói, akkor körülfoznak bennünket, és még a nevünket is kiirtják a földről. Mit teszel akkor a te nagy nevedért?”*

Józsué teljesen összezavarodik, hiszen győzelmet várt. Vagy netán Isten mégsem az, aki? Mi lesz, ha a vereségnek híre megy? Valójában az történt, hogy míg Jerikó elfoglalásakor teljesen az Úrra hagyatkoztak, utasításait követték, és Ő győzelmet adott nekik, addig itt más volt a helyzet. Úgy fogtak hozzá a harchoz, hogy ezt a Jerikóhoz képest jelentéktelen várost a maguk erejéből meg tudják hódítani. Amolyan *„Uram, a nagy dolgokban segíts, a kicsikkel már magam is velük bírok”* alapon.

Józsué nem tudja a választ a *miért*-re. Sokszor úgy van, hogy ilyen helyzetekben magunk akarjuk az okot feltárni. Rendszerint úgy, hogy keressük a bűnbakot, vagyis, hogy ki a hibás. És ösztönösen nem magunknál kezdjük. Pedig úgy jó, ha legelőször is önmagunkba tekintünk, vajon mit vétettem, mulasztottam, mit hanyagoltam el, mivel adtam okot Istennek, hogy sorompót állítson elém? De könnyebb persze mást okolni, hibáztatni...

Milyen jó, hogy bár Józsué is külső okokra gondol, de az Úrhoz fordul a nép vezetőivel együtt, őszinte alázatban. Kiderül, hogy bizony, van ennek a helyzetnek, mégpedig nem is külső, hanem belső oka. Mert semmi sem történik véletlenül. Isten nem ok nélkül enged meg az életünkben számunkra rossz dolgokat. És most ezt az okot feltárja: valaki engedetlen volt Isten rendelkezésével szemben.

Ugyanis, Ő kinyilvánította akaratát, hogy Jerikó bevételekor a zsákmányt Neki szenteljék, tehát különítsék el az Ő számára. Ezt mondta: *„Átok terhe alatt ki kell irtani a várost, az Úré az mindenestül! ... Hozzá ne nyúljatok a kiirtandókhöz, különben rátok száll az átok; el ne vegyetek semmit a kiirtandókból, mert átkot hoztok Izráel táborára, és szerencsétlenségbe döntitek! Az összes ezüstöt és aranyat meg a réz- és vastárgyakat az Úrnak szenteljétek, azok az Úr kincstárába kerüljenek.”* És ezt az Úr komolyan is gondolta.

A nép vezetői pedig most azzal szembesülnek, hogy valaki megszegte ezt a rendelkezést. Tulajdonképpen meglopta Istent, mivel elvett az Úrnak átok terhe alatt szentelt holmiból. Ennek a személynek a bűne a szövetség megszegése és Izráel egész népét terheli.

Kedves Testvéreim! Ez a történet nagyon világosan elénk tárja azt a nem gyakran vállalt valóságot, hogy **a bűn nem magánügy**. Nem úgy van, ahogyan néha halljuk: „*jogom van vétkezni, kinek mi köze hozzá, ez az én dolgom.*” Beleértve azt is, hogy „*az én életem, úgy rontom el, ahogyan akarom.*” Nem, ugyanis az ember vétke másokat, olykor sokakat érint, akiknek valamilyen közük van az illetőhöz. Vagyis egy ember vétke a következményében kihat sokak életére. Erről leginkább az érintett hozzátartozók tudnának beszélni. Ezért sokkal nagyobb a felelőssége a vétkezőnek, mint azt gondolná.

Pontosan ennek szomorú példája a mi történetünk. Egyetlen ember vétkezett. Titokban tette ezt. Azt hitte, nem derül ki a dolog. De az Úr látta és az egész népet sújtotta miatta, ahogyan azt előre megmondta. „*Vétkezett Izráel*” – hangzik Isten válasza. Pedig ők csak akkor szereztek az egészről tudomást, amikor már az engedetlenség következményeként vereséget szenvedtek.

Most talán úgy gondolkodunk, hogy **Isten túl szigorú** és egy kicsit igazságtalan is, hiszen azokat is sújtja, akik vétkesek ebben a dologban? De ez rossz megközelítés. Inkább azt vegyük észre, hogy **az Úr következetes!** Amit megmondott, ahhoz ragaszkodik. Ha egyszer rendelkezett a zsákmányról, akkor azt be kell tartani, az Ő akaratát komolyan kell venni. Más módja nincs az engedelmességnek. Ezért, ha valahol homokszem került a gépezetbe, akkor azt mindjárt rendezni kell, rendbe tenni és nem halogatni, hogy aztán nagyobb legyen a baj. Isten ezért rögtön megállítja őket, és meg is mondja, addig nincs tovább, míg ez a vétek rendezést nem nyer.

Józsué tehát megérti, hogy a baj azért történt, mert **valaki engedetlen** volt. Az Úr pedig nem tűri, és nem nézi el, ha Őt nem veszik komolyan. Azt a világos utasítást adja, hogy el kell távolítani a kiirtani valót, mert „*vétkezett Izráel, megszegették szövetségemet.*” Alapigeként hallottuk, hogy „*Nem tudtok megállni ellenségeitek előtt, amíg el nem távolítjátok magatok közül a kiirtani valót.*” Nem lehet továbbmenni, amíg ezt az ügyet el nem rendezik. Illetve megpróbálhatják, de eredménytelenül. Megrekednek, elakadnak, meggyengülnek, megszegyenülnek.

Azt is jó meglátnunk, hogy **Józsué megérti** Isten válaszát és aszerint is cselekszik, halogatás nélkül. **Kész** arra, hogy feltárják, ki a vétkes, attól függetlenül, hogy mi fog az eljárás során kiderülni. Az ügy az egész nép ügye lesz, hiszen mindannyiuknak fel kell sorakozniuk másnap törzsenként, nemzetségenként, családonként. És az Úr egyre közelebb viszi őket a vétkes leleplezéséhez.

Kedves Testvéreim! Ennek a történetnek egy döbbenetes része az, hogy van ott köztük egy ember, aki pontosan tudja, hogy ő a szerencsétlenség okozója. Meglopta Istent, miatta szenvedett vereséget Izráel és kelthetik rossz hírét az Úrnak. **Miatta**

szenvedtek vereséget. **Miatta** halt meg 36 ember a népből és gyászolnak sokan. **Miatta** kerül majd bajba és ítélet alá a saját családja. És mégis hallgat. Nem szörnyű? **Nem** áll oda rögtön, hogy megvallja, akár bűnbánattal, akár félelemmel, vagy legalább mentve, ami még menthető. **Nem.** Ákán hallgat. És vár és reménykedik, hogy valami csoda folytán elkerüli a leleplezést, a felelősségre vonást. Miközben az életéről van szó. Nem borzasztó?

És mégis mennyire ismerős ez a **taktika**. Hallgatok, leplezem, hátha megúszom. Igen, az emberek ítélete elől megpróbálhat valaki menekülni, a végsőig tagadni és elutasítani a még gyanúsítást is. Vagy akár visszatámadni is. De Isten előtt ez a taktika végzetes lehet, mert Őt nem lehet becsapni vagy félrevezetni.

Pedig gondoljuk csak meg, Isten **egyből leleplezhetné** Ákánt. Megnevezhetné a vétkest és lesújthatna rá. De nem ezt teszi. És nem azért, hogy izgalmasabb legyen a dolog. Vagy, hogy a vétkest idegileg kikészítse. Isten nem szokott a mi kárunkra játszani velünk. Valami egészen más oka van annak, hogy ilyen fokozatosan fog szűkülni a kör, míg majd végül bezárul. Mi ez az ok?

Az, *kedves Testvéreim*, hogy Isten nem akarja a bűnös ember halálát. **Nem akarja, hogy a bűnében haljon meg**, úgy, hogy azt nem vallotta és bánta meg és nem rendezte Vele. Az történik itt tehát, hogy az Úr **időt ad Ákánnak**. Lehetőséget arra, hogy bűnbánatra jusson és megvallja vétkét. Ákán pedig **megúszni szeretné** a dolgot. Nem szomorú ez? Milyen kemény a szíve, semmi nem tudja meghatni, megmozdítani.

A sorsvetés megjelöli Júda törzsét. **Ákán hallgat**. Felsorakoznak Júda nemzetségei. Ákán még mindig **hallgat**. A sorsvetés Zerah nemzetségét jelöli meg. Még mindig **semmi**... Azután felsorakoznak Zerah nemzetségéből a családfőket, és a sorsvetés Zabdít jelölte meg. Még most is meg lehetne szólalni... Amikor az ő családjának a férfiai sorakoztatta fel, a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt, Karmí fiát, Zabdí unokáját, Zerah dédunokáját jelölte meg. **Letelt az idő**.

Amikor már **Isten leplezi le** és mondja ki, hogy Ákán a bűnös, akkor **már késő a bűnbánatra**. Józsué felszólítja őt: „*Fiam, adj dicsőséget az Úrnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy mit tettél, ne titkolj el semmit előlem*”. Ákán bevallja, mit tulajdonított el, de ez már **az ítélet ideje**. Vallomása arról szól, hogy Isten ítélete jogos. Arany, ezüst, drága ruha – túl nagy árat kellett érte fizetni... hallottuk.

Kedves Testvéreim! Isten igéje ma nagyon fontos dologra figyelmeztet minket. Arra, hogy nem jó halogatni, elodázni, kivárni. Ami rendezésre szorul, azt rendezni kell Istennel. Amíg lehet. Addig nem állhat helyre a Vele való kapcsolat, addig nincs áldás semmilyen próbálkozásunkon, amíg nem gyomláljuk ki az életünkben, ami Előtte nem kedves. Segítsen minket felismerni, meglátni, megvallani és megtagadni mindazt, ami akadály az Ő áldása előtt. Ne várjuk ki az elszámoltatást, hanem boruljunk le az Úr Jézus előtt. Ő kegyelmes, hogy megbocsásson, feloldozzon. **Amen**